

[Udenrigsministeren]

pæiske Fællesskabs medlemsstater med undtagelse af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland. Altså: 11 laver en aftale, som så bliver hæftet på traktaten. Det er ikke særlig ordentligt, men det var den eneste måde, hvorpå det lykkedes for os under de meget vanskelige forhandlinger – for øvrigt i en sen natte-time, kan jeg hilse fra statsministeren og mig selv at sige – hvor det skulle på plads.

Så skete der imidlertid noget interessant, nemlig at man sagde: Et enkelt medlemsland kan ikke få lov til at bremse de elleve andre medlemslandes ønsker om fremskridt i det europæiske samarbejde. Det lå der et interessant budskab i; så ved siden af det, vi kan kalde uordentlighed, fordi det nu står et andet sted, ligger der det budskab også til andre lande, at ét enkelt land ikke kan komme til at bremse for de elleve andre landes ønske om at foretage fremskridt. Deri ligger jo også et signal til dem, der måtte have fuldstændig urealistiske tanker som hr. Gade og hans parti om, at man da bare kan komme og bede om en genforhandling. Der bliver ikke tale om genforhandling. Der bliver i givet fald tale om, at 11 andre så vil sige: Fint, så laver vi en aftale imellem 11, så kan I andre få lov til at sidde og surmule.

Nej, det, der vil ske en skønne dag – og det tror jeg vil ske, uanset hvem der vinder valget i Storbritannien – er, at den britiske regering vil komme og sige: Efter nøje overvejelse vil vi også gerne være med i den aftale. Og vi andre siger så: Top. Det, der derpå vil ske, er, at overskriften ændres: Nu er det ikke længere 11, nu er det 12. Og jeg tror, det kommer til at ske inden årets udgang.

Hvad er en genforhandling? En genforhandling er den situation, at man går ind i selve indholdet af en aftale og siger: Skal vi lave om på det? Hvad det angår, må hr. Gade altså tro mig på mit ord: Det bliver ikke lavet om, når briterne på et tidspunkt kommer og vil med, og det andet bliver heller ikke lavet om, hvis et enkelt land kommer og siger: Vi vil gerne snakke om dette her en gang til. Deri ligger nemlig svaret på situationen; det ligger i den uorden, hr. Gade korrekt beskriver som en uorden – en uorden, der samtidig er en klar besked om, at ingen enkelt nation kan bremse fremskridtet. Og heldigvis for det.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det er i en vis forstand forstemmende at høre ministeren tale om, hvordan et lille land som Danmark ikke har nogen muligheder overhovedet for at få en snak med de andre lande, hvis det bliver et nej her i Danmark. Jeg tror, det er en forkert vurdering. Hvis det bliver et nej her i Danmark, er det udtryk for, at den danske befolkning ikke ønsker den udvikling, som er skitseret i Maastrichttraktaten. Jeg kan da ikke forestille mig andet, end at gamle demokratiske lande vil have respekt for, at der kan opstå et misforhold mellem en regering og en befolkning, og vil mene, at det i givet fald må være befolkningens vilje, der, om jeg så må sige, skal være gældende. Og jeg kan ikke forestille mig, at den omstændighed, at den danske befolkning vil sige nej til denne udvikling, skulle få den konsekvens, at en genforhandling er helt umulig.

Dertil kommer, at der er en forskel, når det gælder den sociale dimension og ændringerne i Romtraktaten. Ændringer i Romtraktaten kræver enstemmighed. Hvis Danmark ikke siger ja til Maastrichttraktaten og der ikke bliver genforhandling, vil der opstå en meget kompliceret situation, hvis de andre går videre med hensyn til ændringer i Romtraktaten, for den gamle Romtraktat vil stadig væk formelt juridisk være gældende. Det vil være en meget kompliceret sag for de andre lande bare at gå videre på de enkelte områder inden for Romtraktaten. Hvorfor vil de andre lande ikke se sådan på det? Danmark kommer og siger til de andre lande: Der er ting her, vi godt kan acceptere, der er ting, vi ikke kan acceptere, og der er ting, vi gerne vil have ændret. Hvorfor kan vi ikke få en fornuftig snak med de andre lande om det? Det nægter jeg simpelt hen at tro på i og med, at der jo er tale om – det siger i hvert fald regeringen – et demokratisk fællesskab, i og med, at der trods alt er tale om demokratiske lande, der forhandler med hinanden, og at man derfor må have respekt for, hvad et befolkningsflertal siger.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg gør opmærksom på, at taletiden for korte bemærkninger er to minutter.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det er fuldstændig misvisende at fremstille